І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюз: 435-8740
— Тел. в Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIV. Ч. 110. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 16-го ЧЕРВНЯ 1967 ЦЕНТІВ 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JUNE 16, 1967 No. 110. VOL. LXXIV.

ОСТАННІ ВІСТІ

Четвер, 15 червня, 1967

В АМЕРИЦІ

ПРЕЗИДЕНТ ДЖАНСОН ЗАЯВИВ, що контролю над расовими заворушеннями, які недавно виникли на Флориді, в Алабамі й Огайо, повинні з успіхом виконувати місцеві самоуправи: міські ради в першу чергу та стейтові Леґіслятури. Президент сказав в цій справі: „Ми стараємося якнайтісніше співпрацювати в цій ділянці з містами, повітами, стейтами та приватними працедавцями, щоб якнайбільше зменшити те напруження, яке виникає в деяких місцях". Президент просив Конґрес схвалити 75 мільйонів на те, щоб в літніх місяцях можна було створити додаткові варстати праці для молоді і безробітних.

В КОЛАХ УРЯДОВИХ І ПРИВАТНИХ економістів ведуться дебати, чи треба збільшувати прибуткові податки на 6 відсотків, як це заплянував президент Джансон ще на початку цього року. Мали збільшити податки на це, щоб сповільнити інфляційний тиск на економіку. Та економіка сповільнила темп збільшення і без збільшення податків. Урядові економісти передбачають, що темп економічного росту збільшиться в другій половині цього року, і тому треба буде збільшити податки. Та деякі приватні економісти твердять, що ще не видно, щоб економіка зростала в такому темпі, як минулого року.

ГОЛОВА СЕНАТСЬКОЇ КОМІСІЇ Закордонних Справ Дж. В. Фулбрайт заявив під час переслухань, що він сумнівається в тому, щоб він підтримав урядову пропозицію видати на допомогу закордонним державам 3.2 більйона дол. у фінансовому році, що почнеться 1-го липня 1967-го року. На думку цього сенатора демократа з Арkенсо ЗДА потребують допомоги для закордонних держав на те, щоб вести таку політику, яка довела до війни у В'єтнамі. Сен. Фулбрайт казав, що виринає питання, чи доцільно допомагати людям, коли ми їх щодня тисячами вбиваємо. Інший член цієї Комісії, сенатор демократ Вейн Морс із Ореґону висловився проти допомоги закордонним державам.

ЛТВ АЕРОСПЕЙС КОРПОРАЦІЯ випродукувала „віз", який може їздити по джунґлях і по воді. Цей віз призначений для армії у В'єтнамі. Цей віз називають чотирма початковими буквами МАСВ, він може везти тяґар 1,000 фунтів. Екіпаж порушує мотор, що має силу 20-ох механічних коней. Нововипродукуваний диліжанс має 8 коліс. Мотор охолоджуваний повітрям.

ВІЦЕ-ПРЕЗИДЕНТ ГОМФРІ залишив шпиталь фльоти у Вашинґтоні, 13-го червня, де він перебував від 9-го червня і де перебув операцію наросту на міхурі. Цей тумор не був злоякісний і мав величину малої бородавки. Віце-президент виїхав на кілька днів до свого дому у Севирлі в Міннесоті, щоб відпочити. Лікар д-р Г. Габборд заявив, що немає жадних комплікацій, і віце-президент зможе нормально працювати.

У СВІТІ

КАНЦЛЕР ЗАХІДНЬОЇ НІМЕЧЧИНИ КУРТ ҐЕОРҐ КІЗІНҐЕР ВІДПОВІВ листом з 13 червня ц. р. на листа східньо-німецького комуністичного Віллі Стофа з 10 травня, відкидаючи суґестію щодо особистої зустрічі й розв'язання проблеми Німеччини на базі визнання стану існування „двох Німеччин", визнання існуючого польсько-німецького кордону та одвертої відмови від атомової зброї. Окремий урядовець завіз того листа Кізінґера до Східнього Берліна. Кізінґер заявив у парляменті, що східньо-німецькі комуністи хочуть „все або ніщо": Західня Німеччина хоче ступневого лагодження практичних справ.

БРИТІЙСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР ГАРОЛД ВІЛЬСОН ЗАЯВИВ у палаті громад, що Британія вирішила не купувати у ЗДА удосконалених ракет „Позейдон" для вивіновування своїх чотирьох атомово-підводних човнів. Ті човни будуть озброєні ракетами типу „Поляріс" — по 16 таких ракет на кожний човен. Америка ступнево заступає ракети „Поляріс" — „Пойзедонами".

КИТАЙСЬКІ КОМУНІСТИ ПРОГОЛОСИЛИ в Гонґ Конґу одноденний харчовий страйк — харчових крамниць, пекарень, різників, ресторанів і каварень, але страйк не вдався. Закритими були тільки ті крамниці з свіжими яринами й овочами, куди товар отримується щоденно з Комуністичного Китаю.

КОМУНІСТИЧНИЙ КИТАЙ ВИДАЛИВ двох індійських дипломатів, яким закинув був „шпигунство". Комуно-китайський уряд влаштував комедію заочного публічного „суду над шпигунами", на якому „присуджено" тих двох індійців до прогнання з Китаю. Ті два урядовці не виходили з будинку індійської амбасади. В Пейпінґу нема індійського амбасадора, а його функції виконує тільки шарже д'афер. Подорозі на летовище і на самому летовищі китайські „червоно - ґвардійці" побили обох індійців.

ГОЛОВА КАМБОДЖИ, НОРОДОМ ШІҐАНУК, проголосив встановлення дипломатичних взаємин між Камбоджею і Північним В'єтнамом. Він заявив, що Північний В'єтнам і т. зв. Фронт Національного Визволення у Південному В'єтнамі, себто комуністична підпільно-революційна організація, визнали незалежність і непорушність кордонів Камбоджі: це має ніби ґарантувати Камбоджі, що комуністичні війська з Північного В'єтнаму, й партизани з Південного В'єтнаму, себто в'єтконґ, не будуть раз-ураз зловживати територією Камбоджи, як випадної бази для своїх дій у Південному В'єтнамі або як схоронище у втечі з Південного В'єтнаму.

БРИТІЙСЬКИЙ УРЯД ВИСИЛАЄ нового свого представника до Родезії для переговорів із прем'єром біло-расового уряду Ієном Смітом. Британська колонія Родезія проголосила була 11 листопада 1965 р. на власну руку державну самостійність із правлінням білої меншини. Від того часу між Родезією і Британією існує криза, під час якої Британія перевела через Об'єднані Нації рішення про господарські санкції проти Родезії, які проте не захитали уряду Сміта.

В АТЕНАХ У ГРЕЦІЇ ЗАСУДЖЕНО НА 2 РОКИ В'ЯЗНИЦІ пані Гелен Нахнікіян, яка була секретаркою професора Андреаса Папандреу, арештованого після останнього військового перевороту у Греції 21 квітня ц. р. під закидом змови і державної зради. Названа грекиня переховувала у себе трьох комуністів і знехтувала розпорядження, за яким приватні особи повинні зголошувати на поліції чужих осіб, що їх у себе переночовують.

СССР І ТУРЕЧЧИНА ПІДПИСАЛИ умову про будову в Туреччині коштом і технічними силами СССР газолінової рафінерії в Ізмірі, турецькому порті над Еґейським морем. Цей проєкт має коштувати 60 мільйонів дол., що їх Туреччина поверне Москві впродовж 15-ох років промисловими і сільсько - господарськими продуктами плюс 21/2 %.

„Марінер 5" летить в напрямі Венери в передбаченому напрямку

В ДОРОЗІ НА ВЕНЕРУ. Космічний корабель „Марінер 5", що його випущено з Кейп Кеннеді в подорож до Венери, найближчої до Землі плянети, віддаленої на 212,5 мільйона миль. Головним завданням цього корабля, що важить 540 фунтів та має складну апаратуру, буде перевіряти й передати на Землю наукові інформації про походження і природу Венери та її оточення. Венеру важко досліджувати в інший спосіб, бо її оточує груба верства хмар.

Кейп Кеннеді, Флорида. — Випущений американський космічний корабель „Марінер 5" в напрямі плянети Венери вже другий день летить в тому напрямі, що йому призначений, і тому науковці мають повну надію, що він виконає свою місію і 19-го жовтня буде летіти попри Венеру та її досліджувати. Національна Аеронавтична і Космічна Адміністрація 13-го червня з успіхом випустила космічний корабель Марінер 5 в напрямі до плянети Венери. Лет в околиці цієї плянети має тривати чотири місяці. Марінер 5 має минути Венеру, летівши попри неї у віддалі 2,000 миль. Марінер 5 має різні іструменти, які мають ствердити, чи існує якенебудь життя на тій плянеті, яку називають сестрою Землі. Діяметер Венери виносить 7,800 миль, а діяметер Землі 7,927 миль. Але Венера є ближче Сонця, і на ній має бути незносима для життя гаряч. Венера — це друга щодо ясности плянета, бачена з нашої Землі. Найясніше Сонце, а а з плянет ясним є Місяць. Венеру видко увечері (вечірня зоря) і вранці (ранішня зоря).

Сенат продовжив на чотири роки закон про обов'язкову військову службу

Вашинґтон. — 14-го червня Сенат більшістю 72-ох до 23-ох голосів продовжив закон про обов'язкову військову повинність. В прийнятому Сенатом проєкті є обмеження повновластей президента Джансона покликувати до військової служби студентів коледжів і університетів. Згідно з прийнятим законопроєктом не можна буде вибирати до військової служби здібних юнаків за допомогою жеребка. Сенат схвалив той проєкт, який узгіднила окрема Конґресова Конференція. Тепер це має затвердити цей проєкт Палата Репрезентантів. Сенатор демократ із Массачусетсу Едвард М. Кеннеді проєктував, щоб продовжити законопроєкт тільки на один рік, бо тепер не знати, яке буде запотребовання на рекрутів в пізніших роках, але Сенат відкинув цю пропозицію. Згідно зі схваленим проєктом студентів коледжів і університетів можна буде покликувати до служби у збройних силах аж після 24-го року життя.

800 ґвардистів і 700 поліцистів поборювали заворушення в Сінсінаті, Огайо

Сінсіннеті, Огайо. — Вночі з 14-го на 15-го червня в кількох місцях виникали расові заворушення, які з успіхом поборювала поліція і вояки Національної Ґвардії. 800 ґвардистів і 700 поліцистів патролювали місто та на джіпах і автах скеровувалися в ті райони, де негритянська молодь підпалювала доми й авта, обкидувала камінням поліцію. Під час заворушень поранено 15-річного білого хлопця в спину. Постріли виходили з авта, яке їхало вулицями дільниці, замешканої негритянським населенням. Численні ресторани позачиняли їх власники, коли настала ніч, вможливлюючи своїм працівникам дійти вчасно додому. Закриті і деякі кіна. До 11-ої години перед північчю число заарештованих виносило 27 осіб, разом із давніше заарештованими число затриманих осіб виносить понад 200. Ґвардисти баґнетами на крісах очищували вулиці від заворушників. Заворушення в цьому місті тривають від понеділка, коли поліція заарештувала одного негра, який домагався звільнення з тюрми негра, оскарженого у вбивстві білої секретарки.

Сенатор Дадд заперечує оскарження

Вашинґтон. — В другому дні дебати над резолюцією Сенатської Комісії в справах етичної поведінки 14-го червня промовляв у власній обороні сенатор демократ із Коннектикату Томас Дж. Дадд, який заявив про свою невинність, бо він не обманював Уряд, коли помилково взяв подвійний зворот коштів подорожі, з державної скарбниці і від приватних фірм. Сенатор Дадд промовляв із глибоким зворушенням. Він сказав, що коли Сенат визнає його винним у свідомому обмані Уряду, то повинен його вигнати з Сенату, а не схвалити йому догану, як це пропонує Комісія. Сенатор Дадд твердив, що брехуном є не він, а той його урядовець Майкел О'Гар, який викрав документи з канцелярій сенатора та передав їх журналістам, які повели проти сенатора кампанію в пресі. Сенатор Дадд твердить, що подвійний зворот коштів подорожі виник внаслідок неправильного книговедення урядовцем його канцелярії, який тепер його оскаржує.

СОВЄТИ ПРОГРАЛИ НА РАДІ БЕЗПЕКИ ОН В СПРАВІ СЕРЕДНЬОГО СХОДУ

Об'єднані Нації. — Рада Безпеки Об'єднаних Націй відкинула на своєму засіданні у середу 14 червня ц. р. резолюцію Совєтського Союзу в справі Середнього Сходу. За першою частиною резолюції, яка засуджувала Ізраїль, як аґресора, голосували тільки СССР, Болгарія, Індія і Малі, а всі інші члени Ради Безпеки, а саме: ЗДА, Британія, Франція, Китай, Канада, Арґентина, Бразилія, Японія, Етіопія, Ніґерія і Данія — стримались від голосування. Для важности прийнятої резолюції треба найменше 8 голосів. За другу частину совєтської резолюції, яка закликала Ізраїль негайно очистити всі окуповані нею арабські терени, голосували СССР, Болгарія, Індія, Малі, Етіопія і Ніґерія, а стримались ЗДА, Британія, Франція, Китай, Канада, Арґентина, Японія і Данія. Тому, що совєтський внесок перепав у голосуванні, то й ЗДА чи Британія не потребували зголошувати своє „вето". ЗДА і Британія оприкидували совєтську резолюцію арґументами, що, по-перше, для натаврування когось як аґресора треба попереднього докладного розгляду цієї справи, та, по-друге, відкликання Ізраїлем своїх військ до стану, який існував перед минулотижневою війною, привернув би докладно той сам стан, який власне й довів до вибуху війни, отже нічим не допомогло б до заведення на Середньому Сході тривкого миру. Британський амбасадор лорд Карадон поручав у своїй промові, щоб генеральний секретар Об'єднаних Націй визначив якогось видатного дипломата з міжнародним авторитетом, як свого репрезентанта і посередника в ізраїльсько-арабському спорі, для переведення розмов про замирення. — Того самого дня, 14 червня ц. р., відбулося ще одно, пополудневе засідання Ради Безпеки ОН для розгляду резолюції Арґентини, Бразилії і Етіопії в справі допомоги втікачам, цивільному населенню і воєнним полоненим на теренах, захоплених минулотижневою війною.

Представник Ізраїлю на Раді Безпеки ОН рішуче заперечив, наче б ізраїльські власті викидали арабів з окупованих земель. Він твердив, що — навпаки — багато арабських втікачів із правого берега ріки Йордану вже вернулись до своїх осель і домів і далі вертаються. За офіційним ізраїльським проголошенням — Ізраїль взяв під час минулотижневої війни 5.499 полонених, з того числа 4.500 єгипетських військовиків. Між єгипетськими полоненими є 9 генералів, 10 полковників і около 300 інших старшин. Багато єгипетських старшин зривали свої старшинські відзнаки, щоб легше врятуватись від полону. Ізраїльці не перешкоджали єгипетським військовикам на Синайському півострові втікати в сторону Суезького каналу. Однак тому, що більшість тих єгипетських військовиків йшли почерез пустиню, вминаючи головні шляхи, і тому, що Єгипет замкнув водопроводи, які йдуть через Синайський півострів, тисячі єгипетських вояків пережили великі муки, заки добились до корінного Єгипту, багато згинули чи далі гинуть. Докладного числа єгипетських військ на Синайському півострові в часі вибуху війна та числа втікачів — до цього часу не проголошено. Разом з єгипетськими вояками — пробиваються в сторону Суезького каналу коло 300.000 арабів, які жили на пустині Гази, як втікачі ще з часу першої війни в 1948 році, після проголошення Ізраїльської держави. Дальших коло 450.000 отаких втікачів з колишньої Палестини захопило ізраїльське військо в минулому тижні: вони живуть у 28 таборах втікачів; загалом в Ливані, Сирії, Йорданії і в обширі Гази було 54 табори арабських втікачів з Палестини, якими опікувалась спеціяльна допомогова аґенція Об'єднаних Націй. ЗДА дали до тієї аґенції впродовж останніх 16-ох років 387 мільйонів дол., арабські країни дали 13 мільйонів дол., Ізраїль дав 256.000 дол., а Совєти не дали ані цента.

Сьогодні-завтра з'ясується справа скликання надзвичайної сесії Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй, згідно з вимогою Совєтського Союзу. Генеральний секретар ОН У Тант звернувся в цій справі до всіх членів ОН. Нема сумніву, що знайдеться одна четвертина членів, яка підтримає пропозицію Совєтів. Совєти будуть намагатися перевести на Генеральній Асамблеї ту свою резолюцію, якої не змогли перевести на Раді Безпеки. На ту сесію мають приїхати совєтський прем'єр Алексей Косиґін і міністер закордонних справ Андрей Громико.

Комуністи у В'єтнамі продовжують терор проти цивільних осіб

Сайґон. — Комуністичні повстанці у Південному В'єтнамі, так званий в'єтконґ, посилили в останньому часі терористичну акцію проти цивільного населення. Американські коментатори вважають, що в'єтконґ вирішив посилити саботажну й терористичну акцію тому, що повстанські війська не мають успіху в боях з південно-в'єтнамським державним військом та, тим паче, з американцями. В середу 14 червня комуністи заатакували два південно-в'єтнамські села в обширі дельти ріки Меконґ недалеко кордону Камбоджи. Вони спершу обстріляли ті села мінометами та після того перейшли в атаку, при чому вбито в першому селі 5 цивільних і ранено 11 та вбито у другому селі 14 цивільних і ранено 30. Обидва села мали невелику військову охорону, яка викликала на поміч летунство. Комуністичні банди відступили з великими власними втратами. Гарна погода вможливила переведення 97 летунських атак проти Північного В'єтнаму.

У Ґібральтарі відбудеться плебісцит у справі державної приналежности

Лондон. — Британський уряд повідомив пралямент, що він рішився перевести в Ґібральтарі плебісцит у справі державно - правної приналежности того портового міста. Британський міністер для справ Коммонвелту, пані Джудіт Гарт, заповідає, що плебісцит у Ґібральтарі відбудеться вже в осени цього року і що мешканці Ґібральтару голосуватимуть над двома запитами: чи вони хочуть дальшого державного зв'язку з Британією при своїй автономії, чи хочуть з'єднання з Еспанією. Якщо ґібральтарці висловились би за з'єднання з еспанським материком, тоді Британія готова негайно в цій справі переговорити з Еспанією — як здійснити такий вислід плебісциту. Британський уряд має надію, що ґібральтарці волітимуть — головнє з господарських міркувань — перебувати у зв'язку з Британією.

ЗВЕРНЕННЯ

УКРАЇНСЬКОГО КОНҐРЕСОВОГО КОМІТЕТУ АМЕРИКИ З НАГОДИ ВІДЗНАЧУВАННЯ 50-РІЧЧЯ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

Історія українського народу склалася так, що він впродовж свого понад тисячолітнього існування мусів тримати в одній руці плуг, а в другій зброю. Тому історія України — це в значній мірі історія воєн та війська. Вже зарані наші предки виступають як плем'я вояків-завойовників. Князі Олег, Ігор, Святослав повели полки своїх воїнів на Кавказ і Каспій, досягли Дунаю і Балканських гір, та пустили українські кораблі, по Чорному морю і на брамах Царгороду прибивали свої переможні щити. Їхня збройна сила служила потребам народу ,охороняла його працю, обороняла торгівлю, стала в основу в побудові й розбудові молодої держави.

Коли минули княжі часи, прийшла на їхнє місце козацька та гетьманська зброя. Козацькі походи на море дали нам славу лицарської нації, а перемоги над Жовтими Водами, під Корсунем, Пилявцями, Зборовом і Конотопом віддали нашим предкам владу на своїй землі, як було за княжих часів.

По віках неволі, у висліді першої великої світової війни, прийшла хвиля революції і вона застала нас знову на позиціях із зброєю в руках.

П'ятдесять років тому в Києві створено Український Військовий Комітет, на голову якого був обраний Симон Петлюра. Цей Комітет виконував керівну ролю в організуванні українського війська на основі постанов парляменту — Української Центральної Ради. Навесні 1917 року в Україні, що належала тоді до Австро-Угорщини, ще на початку першої світової війни зорганізували Леґіон Українських Січових Стрільців, що увійшов потім у склад Української Галицької Армії. Йшла українізація і відокремлення українських формувань з частин російської армії. Третім Універсалом Української Центральної Ради, 20-го листопада 1917 року, проголошено Українську Народню Республіку, що фактично була незалежною Українською Державою. Тоді створено Генеральний Секретаріят Військових Справ.

Повна посвяти боротьба українських збройних сил, що захищали право свого народу бути господарем на своїй власній землі, відбувалася проти переважаючих ворожих сил, що користувалися підтримкою міжнародної політики. Українські Січові Стрільці, Армія Української Народної Республіки, Українське Вільне Козацтво, Українська Галицька Армія, Карпатські Січовики, Українська Повстанська Армія — всі вони кров'ю засвідчили право української нації на свою вільну і незалежну державу.

Український Конґресовий Комітет Америки закликає все українське громадянство взяти участь у святкуваннях, щоб гідно вшанувати 50-ліття відродження Збройних Сил України. Віддаймо поклін усім тим славним українським воякам, які поклали голови за волю України, за її державну незалежність. Вшануймо тих колишніх вояків, що залишились на Рідних землях, або ще і досі караються у в'язницях чи в тайгах і тундрах Сибіру, як і тих, які живуть між нами і які виконали найпочесніший обов'язок оборони прав українського народу на своє власне, ні від кого незалежне, життя. Всім їм хай буде вічна слава!

ЕКЗЕКУТИВА УККА

Створено „Канадійсько-Слов'янську Раду"

Оттава. — В днях 8 - 11 червня тут у приміщенні Оттавського університету відбулася Друга Міжуніверситетська Конференція про Канадійських Слов'ян під головуванням проф. К. Біди, голови Відділу Слов'янознавства цього університету. В конференції взяли участь слов'янські представники з перевагою українців. У висліді нарад дня 11-го червня створено першу координаційну суперструктуру „Канадійсько-Слов'янську Раду Наукових, Просвітних і Культурних Асоціяцій", що має на меті координувати й допомагати в розвитку культури слов'янських етнічних груп у Канаді. Заяву в цій справі підписали представники українських, польських, білоруських, російських, словацьких, словінських установ і товариств. Її прочитано на кінцевому зібранні оттавської конференції, що ним керував проф. Дж. В. Сімпсон із Саскатуну.

Українці взяли участь у пошані для „Давньої Слави" в Джерзі Сиcті

Джерзі Сиcті. — Середа, 14-го червня, була в Америці „Днем Прапора" і з тієї нагоди в багатьох місцевостях відбулися відповідні врочистості для цієї „Давньої Слави". В урочистостях в Джерзі Сиcті видатну участь взяли українці під проводом свого Відділу УККомітету із його головою д-ром Євгеном Котиком на чолі. Святкування мали своє завершення у відповідній маніфестації в центрі міста із головною метою — вшанувати свій прапор підтримкою для американських вояків, які в далекому В'єтнамі борються за ті найвищі людські ідеали, що їх цей прапор символізує: волю, справедливість, добробут і мир. У маніфестації взяли зорганізовану участь, у своїх одностроях, пластуни із місцевої станиці та сумівці з місцевого осередку. А на трибуні, разом з репрезентантами міста і повіту та ветеранами в'єтнамської війни, був головний предсідник УНСоюзу Йосип Лисогір.

„РЕЦИДИВІСТИ ВУЛЬГАРИЗАТОРСЬКИХ ТЕНДЕНЦІЙ"

„Літературна Україна" з 6 червня в редакційній замітці п. н. „Без зайвих коментарів" називає якогось Р. Лідулу „рецидивістом вульгаризаторських тенденцій" за те, що засудив журнал „Жовтень", який мовляв, поспішив з надрукуванням „поезій лицаря ордена митрополита Шептицького — Б. Антонича, до речі, поряд з творами пролетарського письменника О л е к с андра Гаврилюка".

„В 30-их роках, — зазначає редакція „Літературної України", — у Львові існувало літературне товариство т. зв. католицького союзу, яке в 1936 р. призначило поетові премію за збірку „Книга Лева", щоб привернути його великий талант на свій бік. Але сам Антонич ніколи до цієї організації не належав ,а збірка „Книга Лева" не є характерною для його творчости". „Совєтські фальсифікатори, які 25 років замовчували Антонича,тепер стараються привернути його талант для справи „будівництва комунізму". Замовчати його вони не можуть, а кілька віршів, надрукованих у „Жовтні", не розкривають його творчости, яка з „соцреалізмом" не мала нічого спільного.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid ot the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.
Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

Ізраїль і В'єтнам

Моше Даян, одноокий ізраїльський генерал, який провів був у 1956 році переможну блискавичну війну проти Єгипту і за стратегічним пляном якого тепер знову Ізраїль виграв другу блискавичну війну на трьох протиарабських фронтах, відвідавши минулого року В'єтнам, прославляв поставу американських вояків та досконалу зброю, але критикував американську стратегію і тактику у війні в тій країні. Можна було б обурюватися, як то військовик такої маленької державки, як Ізраїль, з кільканадцятирічною мілітарною традицією, зважився критикувати військовий провід Америки. Однак, мова фактів не дозволяє легковажити слів Даяна. Фактом є, що маленький Ізраїль, мавши проти себе величезну мілітарну перевагу Єгипту, Йорданії і Сирії, знищив упродовж п'ятьох днів ту збройну потугу і поставив увесь світ перед доконаним фактом, що його даремно намагається тепер перекреслити Москва, дійсний спричинник тієї війни. Яка ж прикра паралеля з В'єтнамською війною, де півмільйонова американська армія плюс могутня Сьома фльота плюс півмільйона вишколених і озброєних американцями південних в'єтнамців не всилі впродовж років перемогти Північного В'єтнаму, тільки дещо більшого, як стейт Ню Йорк.

І тому тепер, після ізраїльсько - арабської війни, ще яскравіше виявляється містерія, яким то чином наймогутніша в світі Америка, що розторощила таких мілітарних гігантів, як Німеччина Гітлера й імперська Японія, не може впоратися з в'єтнамськими комуністами! Ізраїль доказав ще раз, що у війні найперший і вирішний голос повинні мати генерали. Нещастям В'єтнамської війни було до цього часу те, що найбільший голос мали в ній політики.

Москва не мала ніяких скрупулів, ставлячи світ перед цілою низкою доконаних фактів, що їх Захід, разом із ЗДА, насправді визнає. Але коли кардинал Спелман мав відвагу побажати воякам у В'єтнамі „швидкої перемоги", то на нього накинулись різні пацифісти, як на „мілітариста": бо сам американський Уряд ніколи не поставив крапки над „і", що треба збройно перемогти у В'єтнамі комуністичного ворога.

Міжрасові подружжя

В минулий понеділок 12 червня Найвищий Суд одноголосно вирішив, що закон про заборону міжрасових подруж, який зобов'язує в стейті Вірджинії, протиконституційний. Це — прецеденсійний присуд, який стосується автоматично також 14-ох інших південно-американських стейтів. В усіх цих стейтах зобов'язували до цього часу „закони расової чистоти", схвалені в минулому сторіччі, які, забороняючи міжрасове подружжя, карали за знехтування того закону як білих, так і кольорових осіб в'язницею до 5 років, грошовою карою та уневажненням подружжя. Притоку до розгляду цієї справи дала скарга „білого" громадянина Ричарда Ловінґа, який у 1958 році одружився у Вашинґтоні, Дистрикті Колумбії, з Мілдред, наполовину муринкою, наполовину індіянкою. Коли вони вернулись до Вірджинії, рідного стейту названого громадянина, місцеві власті переслідували їх за зламання закону про „расову чистоту".

Різні присуди Найвищого Суду з останніх років, що їх той Суд приймає звичайно більшістю 5:4 своїх членів, породили в громадянстві поважні сумніви, як ось, наприклад, присуд у справі молитов у школах. Однак, даний присуд був прийнятий всіма членами Найвищого Суду. Він належить до довгої черги тих постанов, які ліквідують правний і звичаєвий стан, що існує з часів невільництва в Америці. Це останнє вирішення Найвищого Суду можна вважати за найбільшу перемогу ідеї расової рівности від часу рішення Найвищого Суду з 17 травня 1954 року проти расового поділу у школах.

Звичайно, засудження законодавства про „расову чистоту" не означає схвалювання мішаних подруж чи, тим паче, заохочування до них. Життьовий досвід виявляє, що тільки в розмірно нечисленних випадках не тільки расово, але й національно мішані подружжя є тривкими і щасливими: у більшості випадків вони породжують труднощі родинного і товариського життя, виявляють з ходом часу брак „спільної мови" в сфері духових заінтересувань, стають джерелом конфліктів у вихованні дітей і т. п. Алеж не можна забороняти вільній, повнолітній, здоровій тілом і умом людині керувати своїм життям так, як їй до вподоби, і пристосувати сферу своїх інтимних почувань до державних законів. Найвищий Суд правильно вирішив, що закони про „расову чистоту" колідують з 14-им Додатком до Конституції і що погляд на свободу людини в другій половині XX ст. інший, як був перед століттями.

I. Світ

ПЕРЛИНА ДАЛЕКОГО СХОДУ

Прекрасна гавань Гонґ-Конґу від давніх часів приваблювала моряків. В його околицях є багато малих островів з вузькими протоками, де віддавна знаходили собі захист морські пірати, здебільша китайці, що оперували на своїх досить швидких джонках. Недалеке узбережжя південного Китаю має затишні затоки, оточені високими горами, які подекуди підходять до самого моря.

У 1930 р. китайські пірати напали на американський корабель, що плив з Шанґаю до Гонґ - Конґу, завели його в одну із заток і там пограбували всіх пасажирів. Таких випадків було немало, і тому до останніх часів усі кораблі, що плавали між портами Китаю, мали спеціяльну охорону, а приміщення третьої кляси були ізольовані від решти корабля високими залізними ґратами.

Гонґ - Конґ є британською колонією і являє собою острів розміром всього тільки 32 кв. миль, у більшості вкритий горами, найвища з яких, Вікторія, має 1810 стіп висоти. Місто Вікторія розкинулося вздовж вузької берегової смуги, почасти на схилах гір, і деякі його вулиці лізуть угору східцями. Острів відділений від материка протокою завширшки в одну милю.

На другому березі цієї протоки лежить місто Кавлун з широкими, гарними вулицями і численними складами та крамницями. До нього належать так звані „нові території", поверхнею 356 кв. миль, відокремлені від властивого Китаю ланцюгом гір. Залізниця сполучає Кавлун з Кантоном, на березі Перлової річки.

У 1839 році британці висадили на острів Гонґ-Конґ свій десант і в 1841 р. вимусили слабий уряд манджурської династії підписати договір про передання острова у вічне володіння Британської Імперії. З того моменту почало розвиватись тут велике портове місто.

Гонґ - Конґ протягом довшого часу був центром торгівлі не лише звичайними товарами, але також опієм, який довозили туди з Персії та Індії. Манджурський уряд Китаю вів боротьбу з торгівлею опієм, але не дуже рішучу, і тисячі купців наживали на ній грубі гроші. Живилися на тому також численні пірати - контрабандисти. Але остаточно терпець уряду увірвався, і він видав цілий ряд жорстоких законів проти торгівлі опієм. Тоді імпортери опію зажадали від Великобританії захисту своїх інтересів, ставлячи справу так, що китайці нібито поборюють всякого роду торгівлю.

Виникли дві війни, які залишилися в історії під назвою опійних воєн. Китайці їх програли, і торгівля наркотиками захопила широкі кола. Але в кінці минулого століття прийшло до кінця з тією неславною торгівлею, і мільйони, нажиті на людському нещасті, пішли в інші підприємства, головно в розбудову Шанґаю, Ханькова, Тяньтзіна та інших так званих вільних портів, які перейшли під повну китайську контролю тільки в 1930-их роках. Чужинецькі концесії зникли аж після другої світової війни.

У 1930-их роках національний уряд Китаю зажадав був від Великобританії повернення Гонґ - Конґу, але китайсько - японська війна цю справу відсунула, бо китайський уряд потребував зв'язків з чужими країнами, щоб боротися з японцями. 18-го грудня 1941 року японська армія, що в той час окупувала вже ввесь південний Китай, повела наступ з Кантону, зайняла Калвун і розпочала бомбардувати місто Вікторію. 24-го грудня британська залога склала зброю.

У 1945 р. Гонґ - Конґ знову став британською колонією.

Тепер на цьому острові живе біля трьох мільйонів населення, серед якого є не більше як сто тисяч европейців та ґіндусів, а решта китайці, головно втікачі з червоного Китаю. Місто має добре зорганізовану поліцію та невелику, може на яких 25 тисяч залогу. Охороняють його англійські воєнні кораблі і постійно перебувають там кораблі американські 7-ої фльоти, що контролює всі шляхи вздовж берегів Азії, особливо важливі сьогодні з огляду на війну в В'єтнамі.

Ніхто не сумнівається в тому, що на випадок війни з Китаєм червоні китайці дуже швидко здобудуть Гонґ-Конґ, бо для того, щоб його втримати, треба було б щонайменше 200 тисяч війська, при чому місто Вікторія залишилося б відкритим для обстрілу артилерією з Калвуну або з околишніх гір.

Але Пейпінґ, здається, не замишляє такої війни, бо, здобувши Гонґ - Конґ, він більше загубив би, аніж виграв: Гонґ - Конґ є для червоного Китаю ніби вікном у широкий світ, через яке напливає до нього щороку понад 700 мільйонів долярів, уживаних на закуп харчів та машинерії. Вся ж торгівля має загальний оборот понад 2 більйони долярів річно.

Отож китайські комуністи влаштовують в Гонґ - Конґу різного роду демонстрації, теророзуючи місцеве населення, але не думають, мабуть, переходити певної межі. Англійська поліція тримає порядок, арештовує бунтівників і в той же самий час не закриває галасливих прокомуністичних часописів. А тим часом кораблі з усього світу, переважно з Британії, Західньої Німеччини та Франції, везуть до Гонґ - Конґу товари, що потім перевантажуються на джонки або залізничні вагони і йдуть до Кантону.

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

ДЕКЛЯРАЦІЯ ЗП УГВР У 50-ТІ РОКОВИНИ УКРАЇНСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ

(2)

Самооборона українського народу виявляється також у його намаганнях забезпечити за собою права, записані в конституції УССР, бо й вони нездійснені в житті та потоптані російсько - большевицькими імперіялістами. Тому український народ веде боротьбу за те, щоб на ділі плянувати та розвивати свою економіку і розпоряджатися її продуктами; щоб в українських школах УССР навчання велося українською мовою і щоб учні вчились з українських підручників; щоб українськими на ділі, а не на словах, були наукові та дослідні установи; щоб національно свідомі українці, а не російські шовіністи, керували різними галузями життя нашої нації. Ведучи боротьбу такими засобами, український народ свідомий, що повне державне усамостійнення України може бути досягнене тільки як наслідок національно - визвольної революції у приґожих для неї умовах.

Український народ прагне порозуміння і приязних взаємин з усіма сусідами, в тому числі також з російським народом, але на принципах незалежности, рівности і невтручання у внутрішні справи. Культурна праця української меншости в Польщі та Чехо - Словаччині і в інших східньоевропейських комуністичних країнах, а також співпраця діячів культури тих народів з українцями, що ведеться на рідних землях і на еміґрації, торує дорогу плодотворних взаємин між ними і Україною.

П'ятдесяті роковини революції на Україні український народ відзначатиме в умовах наступу ворога, власної самооборони й у свідомості, що основні ідеали української революції 1917 року не здійснені, що Україна є під чужою владою, яка знищила її національну, політичну і соціяльну волю.

III

Українці поза рідними землями, що живуть у вільних країнах Заходу, зобов'язані використати 50-річчя утворення Української Народної Республіки для того, щоб посилити моральну і політичну допомогу своєму народові. Найкращим виявом допомоги в існуючих умовах може стати в першу чергу документарна роз'яснювальна акція серед інших народів про українські визвольні змагання, про большевицьку реакцію і про сучасне становище на Україні — про форми самооборони українського народу.

Зобов'язання супроти свого народу українська еміґрація виконає тільки тоді, коли вона сама буде існувати, як здорова і зорганізована спільнота. Однією з передумов її успішної праці є її єдність.

Форумом маніфестації єдности громадської дії української еміґрації перед українським народом і стороннім світом повинен би стати плянований у цьому році Світовий Конґрес Вільних Українців. Українська Національна Рада, шоста сесія якої відбулася в березні цього року, повинна, не зважаючи на всі недоліки основного та ділового характеру цієї сесії, стати базою для об'єднання всіх українських партійно - політичних формацій на еміґрації. Релігійне і національне майбутнє нашої громади поза рідними землями нерозлучно зв'язане з невідкладною конечністю церковно - релігійної єдности всередині окремих наших Церков та у взаєминах між ними.

Ефективна допомога українському народові і гармонійний розвиток та зростання українських національних сил на еміґрації у великій мірі утруднюються міжгруповою боротьбою, а зокрема проповіддю нетолерантности, ненависництва, легковажними обвинуваченнями на адресу інших українських національних груп і намаганнями монопольно опанувати громадське життя. Такі вияви та тенденції послаблюють нашу спільноту, знеохочують до громадської і політичної праці, відштовхують від неї, зокрема, нашу молодь і допомагають ворогові, який використовує кожну нагоду для того, щоб ширити диверсію і зсередини розбивати українську громаду.

IV

Закордонне представництво Української Головної Визвольної Ради і Генеральний секретаріят закордонних справ УГВР, які з доручення УГВР були вислані за кордон у 1944 році, виконували в перших повоєнних роках обов'язки уповноважених представників організованої підпільної і повстанської боротьби, що в той час була ведена на українських землях. Потім, коли такі форми боротьби на Україні були знищені ворогом, ми, як теж і ті формації за кордоном, що підтримують нашу працю, визнали нашим обов'язком бути серед української громади та чужого світу речником тих політичних і соціяльних ідей, що їх висунув і боронив організований український визвольний рух на Україні під час нацистської та большевицької окупації і що також у сучасну пору є в Україні рушійними ідеями національного активу нашого народу. Це завдання ми виконуємо досі.

(Закінчення буде)

● **Від початку війни у В'єтнамі** по день 8 червня ц. р. американці втратили там 10.780 вбитими, а ранених було 65.202. Впродовж минулого тижня згинуло у В'єтнамі 214 американців, а 1.161 було ранених. Це було менше число за вбитих і ранених попереднього тижня, бо тоді згинуло 313 вояків і ранених було 2.616. Крім цих втрат південно-в'єтнамська державна армія вратила в минулому тижні 235 вбитими, та ще й згинуло 15 вояків з-посеред австралійського, корейського і новозеляндського експедиційних військ. У тому самому тижні нараховано на бойовищах 2.420 погиблих північно-в'єтнамських вояків.

Леся Лисак

ЛЮДСЬКА РІЧ

Деякі речі ніколи не втрачають вартости — не тієї, матеріяльної, якій тепер так багато надається значення, а тієї, від якої життя стає яснішим та легшим. Це зовсім не великі речі — це дрібнички. Але чи життя більшости з нас, і в загальному беручи, таки не складається з ряду цих приємних і неприємних дрібничок?

Ось така дрібничка, як усмішка. Щира, з душі, сердечна усмішка. Ви запримітили, як від неї можуть розвіятися всі ті хмари прикрих, пригноблюючих думок? Здавалося б — таке ніщо. Бо як може людині помогти така благенька річ, як привітна усмішка? А вона таки помагає...

За усмішкою — добре слово. Це добре слово, про яке вже сказано мільйони слів. Воно нічого не коштує, так, як не коштує усмішка, але ви запримітили, яка в ньому сила? Ця сила може зупинити на півдорозі людину, що стоїть уже перед дверима остаточної зневіри. Завернути з тієї стежки, яку звуть розпукою, і перенести на стежку, що стелиться рівно і не ранить ніг... Звичайне, людське, добре слово, яке значить стільки, скільки значить кусень хліба для дуже голодної людини.

Але цим разом не про хліб, що його дають найбіднішим з бідних. Кусок хліба може заважити для людини, яка має стільки грошей, що могла б закупити цілу пекарню. Курйоз? Ні. Цей шматок хліба мав форму людського зрозуміння, співчуття, турботливости — або назвімо це по-старому — форму людської доброти. Доброта має тисячі облич. Їх годі перелічити. Їх можна запримічувати. У малих, дрібних подіях, як оця, що її бачилося...

Людина на керівному становищі, яке дає їй повагу, владу і матеріяльні користі. Підвладні завважують це все здалека, не без дрібки людської заздрости. Як йому добре живеться — думають. Люксусова хата, люксусові авта, люксуси на кожному кроці. Ця людина не мусить — як звичайні працівники — рахувати кожний гріш, турбуватися кожною дрібничкою. Вони дивляться здалека, і тому не знають, що у людини на керівному становищі якраз тепер накопичилися всякі труднощі. Не повелось одне і друге. Клопіт за клопотом. Труднощі в родинному житті. А до того ж не гаразд із здоров'ям, з нервами. Людині, яка „все має" — важко і зле. Вона дуже пригнічена. Але про це ніхто не знає. Людині, яку звуть „босом", не випадає жалітися на свої невдачі, свій смуток. І тому, що нема кому і нема як пожалітися — стає ще важче.

Людина на керівному становищі щораз більше втрачає основні прикмети здорової людини, тобто сон і потребу їжі. Вона вичерпується безсонністю і браком апетиту. Коли приходить обідня перерва, „бос" тільки за звичкою йде до їдальні фірми, але не їсть, а тільки п'є чорну каву і курить цигарку за цигаркою. Але цього ніхто не завважує. „Бос" сидить за окремим столом і лише вряди - годи хтось з інших „босів" до цього стола присідається.

До їдальні приходить на обід працівниця фірми. Одна з тих звичайних, сірих працівниць, що губляться у громаді таких, як вона. Шукає очима місця, де б сісти. Та поки в переповненій залі знаходить місце, її очі припадково зустрічаються з очима „боса". Так, як годиться, вона вітає його кивком голови, і хоче йти далі. Але він дає знак рукою, щоб підійшла до його стола. Вона несміливо підходить, бо знає, що від „босів" краще держатися оподалік. Але він каже: „Сідайте тут".

Вона сідає і кладе на стіл паперову торбинку, в якій принесла перекуску. Це дешевше, як купувати у їдальні. Вона не заробляє багато. З торбинки виймає хліб з сиром і м'ясом. Але ще не починає їсти. Вона дивиться на чашку чорної кави, що стоїть перед босом, і питає: „Чи ви вже щось їли"?

Він хотів відповісти усмішкою зверхників, але вийшла гримаса фізичної втоми. Він не мав наміру жалітися, але це було чути в голосі: „Я не годен їсти. Зовсім не годен".

Вона подивилася на його бліде обличчя, на тонкі пальці, в яких дрижала цигарка, всміхнулася ласкавою усмішкою матері, що говорить до капризної дитини: „Вам треба їсти. Інакше у вас не буде сили". Вона поклала перед ним шматок хліба, який щойно вийняла з паперової торбинки. „Це добрий хліб. Дуже добрий. Спробуйте".

Він не звик, щоб його робітниці частували його своєю перекускою. Проте, слухняно взяв хліб і почав їсти. Вони обоє мовчали і їли. Недокурена цигарка згасла, а руки вже не дрижали. І обличчя було спокійніше, ясніше.

„Справді, дуже добрий хліб", — сказав він по хвилині. Потім покликав прислугу і сказав щось принести з кухні — для них обох. І вони почали розмовляти як добрі знайомі, а не як керівник і його підвладна. А потім він устав, похилив голову і сказав: „Дякую вам. Я почуваю себе вже краще".

Вона збирала в паперову торбинку окрушки хліба і дивилася на нього, як дивиться мати, яка нагодувала химерну дитину. Вона не знала, що він прийняв від неї куди більше, як шматок хліба: прийняв її турботливість про нього. Йому так потрібно було дрібки добросердечности, яка мала наївненьку форму куска хліба. Хліба, що його дала звичайна працівниця чоловікові, що мав усе, крім малої „дрібнички" — відчуття людської доброти й теплоти...

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

М. Л-ий

КНУТ ГАМСУН НА КАВКАЗІ

(2)

Пообідавши, Гамсун підійшов до св. образа, поклонився і перехристився тричі, так, як це робили інші гості. Посидів ще хвилинку. Ані кельнер, ані ніхто з гостей ним не цікавилися. „Я теж не почував себе ані трішки збентеженим. Тихцем підспівував собі з внутрішнього вдоволення, що опинився у країні, про яку стільки начитався". Поглянув на масло, що було на столі, запримітив на ньому виразні відтиски пальців. „Не шкодить, — подумав, — на Кавказі буде ще гірше". Взяв виделку, пригладив кілька разів масло, але зараз же приловив себе на тому, що рух цей виглядав як театральний.

Візник відвіз Гамсуна до Рязанського двірця, здіймаючи по дорозі шапку перед кожною церквою та перед кожною брамою, над якою висіли ікони.

Поїзд їхав серед безкраїх житніх та пшеничних нив. Уже почалася осіння оранка. Орали дерев'яними плугами. Один плуг тягнуло двоє або троє коней, запряжених „цугом". За плугом тягнулась борона.

Автор згадав, як то він орав цілими днями в Америці, в долині Ред Рівер, на безкраїх преріях десятьма плугами. Сидів собі на одному з плугів наче на кріслі та наспівував пісеньку.

У тому ж переділі їхав інженер з дружиною. Через них пасажири довідалися, що Гамсун їде на Кавказ і не знає російської мови. Якийсь офіцер, що знав англійську мову, сказав Гамсунові, що він теж їде на Кавказ, і запропонував свої послуги. Крім англійської мови говорив він ще й німецькою та французькою, одначе всіми погано.

Інженер порадив Гамсунові дати кондукторові хабаря, щоб продірявив білет на всю подорож, тож по ночах матиме спокій. Гамсун так і зробив, але все одно кондуктори навідувалися до його переділу, і він мусів обганятися від них, хоч уже меншими хабарями.

В переділі цілу ніч світилася лямпа з двома стеариновими свічками. Ранком Гамсун завважив на своєму вбранні сліди стеарини.

Поїзд зупинився поза стацією міста Вороніж. Увійшли два вірменські жиди, очевидно багаті купці, в чорних халатах, із ременями, вибиваними золотом і сріблом. З ними увійшов також хлопчина, блідий і слабенький. Між Росією і Кавказом, довідався Гамсун, їздить багато таких жидів. Вони привозять крам із великих міст у гори, в горах міняють цей крам за прегарні верховинські килими й вертаються з ними до міст.

Коло Воронежа величезні поля кавунів, динь, соняшників. З вагона видно вдалині щось наче величезну зелену кулю. Пасажири пояснили, що це велетенське дерево. Всі зовуть його „дерево", але якої породи — не знають.

На Донщині пошивані хати, стіжки сіна наче велетенські вулії, вітряки. Величезні стада рогатої худоби, овець. Здається, вони стоять на одному місці, не рухаючись. Пастухів біля кожного стада всього два-три, вони в кожухах, хоч спека. Собак не видно.

Авторові пригадуються безкраї пасовища Тексасу, де пастухи-ковбої на конях кожної хвилини готові стріляти на сусідських пастухів, якщо вони наважаться красти їхню худобу. „Я, — пише Гамсун, — кілька разів пробував дістати працю пастуха, але з різних причин, а зокрема з причини короткозорости, мене не прийняли'.'

На станції Колодязна гурма босих жінок у червоних і синіх хустках, наче нива розквітлого синього й червоного маку, приступивши до вагонів, продавала овочі. Гамсун хотів був купити винограду, але інженер відрадив: чим ближче до Кавказу, тим виноград кращий. Жінки спокійно вислухали слова інженера, що відрадив покупця. Вони весело сміялись, коли інженер щось говорив їм їхньою мовою. Всі вони були сильні й здорові, з гарними ногами.

По селах, через які проїжджав поїзд, діти вітали пасажирів, вимахуючи руками, а кури вганяли сюди й туди, наче навіжені. У кожному переділі вагона пасажири варили чай у своїх власних самоварах.

На невеличкій станції Підгірне ввійшов молодий вірменин, розложив матрац на коридорі поклав дві шовкові, вишивані золотом подушки з брудними пошивками, зняв чоботи та й ліг собі так, у панчохах, з яких виглядали пальці. Поруч вірменина розташувалося ще кілька осіб. Це були татари. Їхні жінки із заслоненими хустками обличчями сиділи тихо на подушках.

Почавши від тієї станції, паротяг урухомлювався вже не вугіллям, а нафтою. Тут поїзд мав зачекати на зустрічний поїзд із Владикавказу. Пасажири вийшли трохи пройтися. Вийшов і якийсь молодий перс із клуночком у руці. Розв'язав клуночок, вийняв дві хустки, розіклав їх на траві, зняв черевики. З кишені халата вийняв два камінчики, поклав їх на хустки, звернувся до сонця і, припавши на коліна, почав молитись.

Над'їхав поїзд із Владикавказу. Паротяг загудів, даючи знак до від'їзду. Але перса це аж ніяк не збентежило, він, очевидно, знав, що його поїзд не відійде, поки він не сяде. Тож знову припадав до землі, пересуваючи камінчики з місця на місце.

Перс уже сам-один, всі пасажири вернулися у вагони. Ще зробив він кілька низьких поклонів і простягнув руки вгору. Поїзд рушив, перс востаннє випростався, звернувшись до сонця, зібрав хустки, черевики і всів до вагона.

З кінця вагона, де сиділи два вірменські жиди, залунав монотонний спів. Цей спів тягнувся довго, яких дві години, перериваний гучним сміхом. Чому сміялись співаки? Може з веселого змісту своєї безконечної пісні?

Від Ростова над Доном поїзд їхав козацьким степом. Трава вже зовсім висохла, але, — казали Гамсунові, — коли перепаде дощ, під тією сухою травою появиться свіжа, м'яка трава і багато різнокольорових квітів. Тоді пробудяться комахи і оживуть птахи.

Із пісень степовиків найбільше сподобалися Гамсунові козацькі пісні.

До Гамсуна приступив якийсь вірменин, зняв великий срібний годинник із тяжкого ланцюжка, простягнув до нього й сказав: „Восемдесят рублей". Гамсун оглянув годинник і віддав його вірменинові. Вірменин усміхнувся, відкрив першу покришку, покрутив ключиком, і годинник пішов у рух, а разом з тим заворушився і соромітський образець під покришкою. Гамсун знаками дав знати вірменинові, що не має наміру купувати годинника. Вірменин сховав його і, усміхаючись, сказав: „Тисяча рублей!"

Щойно десята година ранку, але сонце пече вже добре. Тут, у степу, повно різних квітів: мальв, крокусів, дзвіночків. Рівнина, житні поля, кукурудза, череди, подекуди скирти сіна, соломи. Часом появиться село, церква, коло церкви акації.

ВІСТІ З ТОРОНТА

Зустріч з проф. Кубійовичем відбулася 3 червня в готелі Роял Йорк. Це — культурна імпреза-зустріч українського громадянства з редактором Енциклопедії Українознавства проф. В. Кубійовичем. Зустріч підготовляв Патронат над Осередком НТШ в Сарселі під проводом дир Е. Бориса. В зустрічі взяли участь представники зорганізованого громадянства, та велике число молоді. Коло 400 осіб присутніх привітав дир. Е. Борис, складаючи подяку за пожертви на видання ЕУ, та передав дальше ведення вечора проф. З. Зеленому. По з'ясуванні справ докінчення видання ЕУ проф. В. Кубійовичем, із словами привіту та признання її творцеві та його співробітникам виступали: Преосвященний Кир Ізидор, проф. д-р Е. Вертипорох, голова НТШ, пані С. Савчук — голова централі ОУК, пані К. Паліїв — голова ОУП і активний член Патронату, та юначки Пласту, які вручили чек на понад 800 дол. як дохід з Пластового Ярмарку. Промовляв ще д-р Атанас Фіголь, як співробітник і адміністратор ЕУ, якого представив мгр Я. Спольський. Додатково зложили свої датки деякі особи, а від Кредитівки при УНО суму 400 дол. зложив дир. В. Ситник. Після вечері відбулася розвагова частина і танці для молоді, а старші ще довго ділилися своїми думками.

Загальні збори відділу УНС, 7 червня о год. 8 веч. в приміщенні парохії св. Покрови відбулися річні загальні збори відділу ч. 408 ім. Митрополита Андрея. Збори відбулися з опізненням в цьому році тому, що дотеперішній його секр. д-р Тит Залуцький, перебуваючи в Шикаго, все мав надію скорого повороту до Торонта. Та справи його так вложилися, що він мусить остати настало в Шикаго. Треба було впорядкувати справи відділу та обрати нову управу і фін. секретаря. Участь у зборах взяв заст. головного предсідника дир. Б. Зорич і гол. радний, голова округи п. В. Дідюк, та постійна організаторка пані С. Куца. По привіті Всеч. о. Жолкевича, звіті управи і вимінї думок до складу нової управи обрані: д-р Корнель Ващук — голова, мгр Михайло Бардин — секретар, п. Іван Крив'як як — скарбник. Контрольну Комісію очолив Всеч. о. Володимир Жолкевич з панною І. Стасів і В. Бамбураком — як членами. Відділ має розгорнути активну організаційну діяльність та збільшити своє членство, яке відповідало б престижеві такої великої парохії, яка може гордо похвалитися чудовою в українсько-візантинському стилі церквою, на побудову якої УНС уділив поважну суму, низько процентову позику. Розбудова відділу УНС є в інтересі самої парохії, яка буде рости і розвиватися, а побудова школи та викуплення фронтової площі, є конечністю, а тут знов з допомогою може прийти тільки наша загально-українська установа, якою є — УНС. Хочемо вірити, що кожний член парохії зрозуміє цю справу якнайкраще, та стане членом відділу, щоб допомогти розбудові своєї парохії.

Добрий почин КУК. Президія місцевого відділу КУК повідомляє, що відтепер буде відбувати свої засідання як публічні, доступні всім зацікавленим платникам національної вкладки. Президія радо принимає всі поради нашої громади в справі пожвавлення праці КУК, які просить скеровувати у письмовій формі. Думаємо, що це добрий задум КУК. Безпосередній зв'язок з громадою напевно допоможе правильній розв'язці різних справ і буде поширювати круг зацікавлених громадськими справами осіб, а цим самим і поширить свідомість свого зобов'язання сплачувати національну вкладку, як єдиного засобу у виконуванні своєї так великої праці, яку виконує КУК.

Ген. Садовський у шпиталі, — вже два місяці перебуває у ветеранському шпиталі відомий українській громаді не тільки Торонта, але далеко поза ним в Канаді, Америці і Европі, військовий і суспільно-громадський діяч ген. Михайло Садовський. Хоч вік генерала оправдував би його обмежену активність, то все ж таки він виконує сьогодні обов'язок директора Військово-Історичного Інституту, та є редактором збірника „За Державність". Бажаємо йому скорого видужання.

Акредитований кореспондент, — Екзекутива Пресової Галерії Канадійського Парляменту в Оттаві прийняла аплікацію В-ва „Гомін України" про признання п. М. Сосновського постійним кореспондентом цієї газети з правом активного членства у Пресовій Галерії.

Нова парохія, — рішенням Єпископської Канцелярії Української Католицької Церкви з днем 1-го травня утворено нову парохію біля Торонта у Куксвил. Першим парохом іменовано Всеч. о. Матвія Берка. Основником теперішньої парохії під проводом Успення Матері Божої був п. Степан Ярема з Торонта, якого сміло можна назвати світським апостолом, що ввесь свій час від молодих літ свого побуту в Канаді посвятив свою працю для добра нашої Церкви і Народу. На сьогодні є побудована там гарна церква, угольний камінь якої був посвячений Преосвященним Кир Ізидором в 1952 р. Новому парохові бажаємо багато сил і здоров'я у його важливій праці Христового виноградника.

Шевченківська Фундація, — як офіційний проєкт Українців Канади для відзначення 100-х роковин Канади, записує щодня нові імена у своєму реєстрі пожертв, щораз більше зголошується свідомих українців, людей доброї волі, щоб своїми пожертвами допомогти великому ділу. Наші батьки привезли з собою до Канади нашу культуру. Ми повинні не тільки її задержати, але передати поколінням, що прийдуть по нас! Ми мусимо передати її в спадщину нашим дітям! Тому жертвуймо всі щедро! Нехай не знайдеться ні одного свідомого українця і українки, щоб не зложили хоч би найменший даток! По всі інформації звертатися до відділу КУК і представника фундації п. Козловського.

В. Дідюк

Парма, Огайо

„ПІСНЯ ВЕСНИ"

Концерт і дитячу оперету, виконану учнями парохіяльної школи названо „Піснею весни".

Це не якась високо-мистецька вистава, це щира дитяча гра, в якій монтаж пісні, танцю і балету зроджують весну в серці і в душі глядача. Це дві сотні наших школярів-артистів 13 травня виступили у великій залі нового будинку Середньої школи, і дали гостям і батькам можливість пережити разом з ними кілька радісних хвилин.

Перша частина добором і змістом пісень — концертова. 140-ий Ансамбль дітвори, не всі з них знають українську мову, але вивчили слова пісень і уважно слідкують за кожним рухом руки свого вчителя і дириґента Е. О. Садовського. З юнацькою бадьорістю понеслися по залі мелодії пісень М. Фоменка, І. Шамо, П. Майбороди, Н. Микішина. На закінчення першої частини окремо виступила група дітей другої кляси зі сопілками (флютофонами), які, на зміну, грали і співали дві народні дитячі пісні: „Щебетала пташечка" і „У садочку" та марш М. Фоменка „Гей же ставайте".

У другій частині на сцену висипалися різнородні весняні діти - квіти, комашки, бджілки, хрущики, метелик, ворони, жаба, гриби і старий дуб. Усі вони, вся ця природа, збуджені весною до радісного життя, виконали хореографічно пов'язані танці з піснями.

Постановка „Пісні весни" вимагала довгої підготовки та великого вкладу праці від дітвори і від дириґента, який рівночасно був дириґентом і режисером. Діти пізнали і засвоїли собі декілька слів з української мови, без примусу і тиску, добровільно і спільно пережиті ними хвилини на сцені залишаться в їхній пам'яті назавжди! Залишаться як українські хвилини.

Як прикро є читати на сторінках нашої преси про „Концерт в порожній залі"! У нас було інакше.

Дириґент Е. Садовський живе в Клівленді понад 15 років і таких дитячих концертів за той час у нас могло б бути найменше тридцять, а не два - три! Як приємно було бачити на „Пісні весни" о. пароха, оо. духовників з інших парохій, Сестер, учителів і гостей і всі усміхнені і раді, бо це успіхи наших дітей — учнів Парохіяльної Української Школи в Пармі.

На окрему згадку заслуговує п-ні С. Телішевська, якій належить авторство оперети „Пісня весни", п-ні Н. Раковська, яка так вибагливо по-мистецьки удекорувала сцену, п-ні Л. Яцишин за чудовий підбір костюмів, квітів, пан В. Райца — який займався вивченням танців, і оркестра, яка складається з учнів і бувших учнів Парохіяльної Школи.

Праця і спільні зусилля, а також добра воля всіх цих осіб, дітей і дириґента Е. Садовського принесли нашій громаді, а головно парохії, великий моральний і матеріяльний успіх, а молодим артистам - школярам славу!

Омелян Макогін

Янґставн, Огайо

АКАДЕМІЯ В ЧЕСТЬ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

В цьому році Шевченківську Академію переведено замісцевими силами. Мусимо з признанням відмітити помисл голови УККА Відділу Янґставн, п. Михайла Мартинишина і голови імпр. реф. п. Миколи Штиня запросити Хор „Дніпро" з Клівленду, під дир. п. Садовського

Надійшов святочний день і велика заля Української Католицької Церкви заповнилася по береги. Піднеслася занавіса і ми побачили чудовий образ. Величезний мішаний хор, пані в чудових вишиваних суконках, а панове у вишиваних сорочках і шараварах. „Заповіт" — часто співається цей наш другий гимн, але рідко коли можна його пучути в такому чудесному виконанні. Це був спів, який зворушив нас усіх до сліз.

Слідувала точка за точкою. Виступали три хори, мішаний, мужеський і жіночий. Промову виголосив д-р Тарас Антонович. Говорив він в українській, і англійській мові. Були також і чужинці й вони могли дещо почути про нашого Тараса. Промови були добре опрацьовані й прекрасно виголошені. „Кавказ" на високому мистецькому рівені прекрасно виголосила п. Володимира Кавка. „Заповіт" відспівав Мішаний Хор, а Чоловічий Хор відспівав три пісні. Жіночий Хор відспівав також три пісні.

По перерві хори виступали в інших одягах: панове в смокінґах, а пані в довгих вечорових суконках. Мішаний Хор відспівав Д. Січинського „Лічу в неволі", М. Лисенка могутню „Кантату" й А. Вахнянина „Садок вишневий". Заля гуділа від оплесків, і Хор відспівав ще М. Гринишина „Вівці мої вівці" з чудовим теноровим солістом п. Юрієм Оришкевичем. Заля була заповнена.

Деклямацію в англійському перекладі „Мені однаково" гарно виголосила п. Христя Макогін. Цілу програму дав Хор „Дніпро", який зі свого завдання вив'язався знаменито. Хор, співає неначе найкраща музика й легко, без ніякого труду переходить з сильного фортіссіме до п'яніссімо. Голоси добрі й виправлені. Видно великий вклад праці дириґента п. Садовського й цілого Хору. Треба зазначити, що Хор дав цей концерт зовсім без ніякого, хоч би найменшого, винагородження, і то не лише в нас. Перед двома тижнями Хор Садовського співав на Шевченківському Концерті в Університетській авлі в Акроні-Огайо, за стараннями голови Відділу Українського Конгресового Комітету д-ра Теодора Мацькова, професора того ж Університету. Концерт мав повний успіх і зробив дуже добру рекляму нашому народові й нашій пісні. Рецензії були дуже гарні в місцевих часописях.

Солістами на концерті в Янґставні були пані Віра Коссак і Дарія Тарчанин — сопрани в „Садку вишневім". Тенори — панове Юрій Оришкевич в „Лічу в неволі" й „Вівці", та Олег Мороз в „Іван Підкова". Баритон — Роман Кассарааба в „Гетьмани" й „Іван Підкова". Бас — п. Рудольф Пестик в „Іван Підкова" й „У 50-ті роковини". Всі солісти співали чудово. З вдячністю мушу згадати піяністку пані Ірину Заячківську - Гаврилюк, прекрасну акомпаніяторку за її жертвенність. Вона ж приїхала аж зі стейту Ню Йорк. Це дійсно велика посвята! Її гра була чудовою, а завдання важке й дуже відвічальне.

Щиро бажаємо хорові „Дніпро" гарних мистецьких успіхів у пропаґуванні нашої пісні й сердечно дякуємо за виступ у Янґставні.

Д-р Іларій Домбчевський

ВЕЧІРКА ДЛЯ МОЛОДІ В НЮАРКУ

Референтура молоді при Українському Конгресовому Комітеті в Нюарку, Н. Дж., влаштовує для студіюючої молоді вечірку з танцями, що відбудеться в п'ятницю 16 червня ц. р. о год. 8 вечором в Українському Народному Домі при 140 Пропект Ірвінґтон. Охолоджувана заля, добра оркестра. Референтура молоді при УККА має на цілі давати такими вечірками нагоду нашій молоді сходитись, знайомитись і переводити в культурній атмосфері кілька приємних годин на товариській розвазі.

УСПІХИ НАШОЇ МОЛОДІ

Марта Ольга Криницька, донька мґр-а Романа і Теодозії Криницьких з Ню Гейвену, Конн., одержала ступінь бакаляра наук (B.S.) з найвищим відзначенням в історії — Departamental Honors — з Southern Connecticut State College 10-го червня 1967 р.

Під час студій Марта брала участь в програмі для визначних студентів, була активна в "Kappa Delta Epsilon", національна професійна організація; "Phi Alpha Theta", національна історична організація для визначних студентів; і була скарбником в "Southern Connecticut State College History Honor Society".

Вона була делеґаткою з історичного департаменту до комісії для організації та пляну студій в коледжі.

Марта Ольга Криницька

За свої успіхи в коледжі одержала стипендію Government Fellowship in Educational research в сумі $2,800 на дальші студії.

ЛИСТИ ДО РЕДАКЦІЇ

Про чотового О. Ґриґу

У зв'язку з згадкою в „Свободі" з 10 травня ц. р. про сл. п. чотового Олексу Ґриґу, — а не Григу, як слушно завважила „Свобода", хочу доповнити інформації.

Народився Олекса Ґриґа 1919 року в селі Милієві в родині бідних батьків - селян, що мали п'ятеро дітей. Молодого Олексу ще з дитинства віддали в найми, де він і перебув своє юне життя.

У 1940 році, коли большевики прийшли в Буковину, О. Ґриґа поїхав в Донбас на працю, звідки за кілька місяців утік, не витримавши тяжких умовин. По дорозі його арештували і засудили на 6 місяців тюрми в Тернополі.

На початку війни Олекса Ґриґа вступив у ряди Буковинського Куреня під проводом Петра Войновського і пішов з Куренем на Україну. Пізніше брав участь у похідній групі, що створилася з того ж самого Куреня для ширшої праці проти німецького і московського окупантів.

Знаючи сл. п. Олексу з дитинства, вважаю за свій обов'язок підтвердити слова, написані в „Свободі". Це була людина лицарської вдачі, а не бандит, як його хоче представити окупаційна влада большевиків. Він боровся і віддав своє молоде життя за народ, залишаючи сиротами двох малий діточок і дружину Василину. І таким, а не інакшим, сл. п. чотовий Олекса Ґриґа залишиться назавжди в пам'яті тих друзів із Буковинського Куреня, які ще живуть, розкинуті по широкому світі.

М. Бережницький
Лос Анджелес, Кал.

Шикаґо, Іллиной

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ОбВУА

14 травня відбулися Загальні Збори Об'єднання б. Вояків Українських Армій в Шикаґо в присутності 37-ох членів, переважно старої війни, учасників визвольних змагань за волю України в роках 1914-1921.

Немило вражала відсутність молодих ветеранів американських армій і воєн.

Збори відкрив голова Т-ва п. П. Матійців, що привітав присутніх і відчитав порядок нарад.

До президії Зборів вибрані: інж. Б. Білинський — предсідник, п. Лев Чайковський — секретар. Почесні члени: інж. А. Артимович, дир В. Тимцюрак, проф. Заплітний — попередні голови Об'єднання.

Після відчитання протоколу, звітів членів Управи і Контрольної Комісії, на внесок К. Комісії — уділено уступаючій Управі одноголосно абсолюторію і після короткої дискусії вибрано нову управу: голова — Прокіп Матійців, 1-й заст. гол. — д-р А. Перегінець, 2-ий заст. — Карло Крайник, секретар — Лев Струк, касир — Мирон Стеців, господар — Ігнат Кутко, пропаганда — М. Дахнівський, прапороносець — Петро Сивульський, сусп. опіка — Лев Чайковський. Контрольна Комісія — А. Артимович, А. Зборик, Іл. Витанович.

Рішено спільно з другими громадськими і комбатанськими товариствами відсвяткувати 50-річчя Української Революції та рішено вислати на красний З'їзд укр. Комбатантів 5-ох делеґатів для відзначення кол. слави укр. війська.

Н. Р.

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що дня 8-го червня 1967 року по довгій і важкій недузі, з волі Всевишнього відійшла у Вічність на 47-му році життя Найдорожча ДРУЖИНА, ДОНЬКА І СЕСТРА

Оксана з Коверків Левицька

Похорон відбувся в понеділок, 12-го червня 1967 р. о год. 10 рано у Мюнхені, Німеччина.

У глибокому смутку:

чоловік — БОРИС
мати — ЯРОСЛАВА КОВЕРКО-НІЩЕМЕНКО
сестри: ДАРІЯ КОНЮХ з чоловіком і сином
ЛЮБА КАЛИМОН з чоловіком і сином

СПОРТ

редагує В. СОХАН

КАЛЕНДАРЕЦЬ ЗМАГАНЬ УКРАЇНСЬКИХ КЛЮБІВ

Уск Ню Йорк — „Джулі-яна", Ню Йорк, мистецькі змагання „Великої Десятки" Німецько - Американського Футбольного Союзу відбудуться в неділю, 18-го червня о год. 3.30 по полудні на грищі Українського Спортового Майдану при 124-ій вулиці і 31-ій евню в Коледж Пойнті, Н. Й.

„Тризуб", Філядельфія — „Ст. Амброз", Балтимор, мистецькі змагання Американської Футбольної Ліги, останні в цьому сезоні для „Тризуба", відбудуться в неділю, 18-го червня о год. 3-ій по полудні на грищі Едісон при 29-ій і Камбрія вулицях у Філядельфії.

Ст „Україна", Монтреал — „Чорноморська Січ", Нюарк, товариські футбольні змагання двох чільних українських дружин Америки і Канади відбудуться в неділю, 18-го червня 1967 в Монтреалі.

— о —

ФУТБОЛЬНІ ЗМАГАННЯ УСК НЮ ЙОРК — ГЕЛЛЕНІК ПЕРЕРВАНО ПРИ СТАНІ 1:2

Асторія, 10-го червня. — Мистецькі змагання двох кандидатів на першуна „Великої Десятки" Німецько-Американського Футбольного Союзу, дружин УСК-у Ню Йорк та „Гелленік" перервано на 65-ій хвилині гри внаслідок сутички між змагунами та глядачами. Змагун нападу УСК-у Лобатон зазнав в цій сутичці потрясення мозку і його сильно побитого відвезено до лікарні. Ця зустріч може бути повторена, але заходить теж можливість, що після проведеного слідства і на підставі протоколу суддів її вислід буде вирішений при „зеленому столику" в додатку до інших покарань виновників.

В нашому календарці змагань були подані змагання УСК-у із „Геллеңік" на неділю, 11-го червня, на підставі пресового повідомлення референта пресу і зв'язків НАФСоюзу. Таке ж повідомлення одержали теж інші часописи метрополії Ню Йорку і так само, як і „Свобода", мильно поінформували своїх читачів. Шан. Читачів „Свободи" перепрошуємо за похибку в нашому календарці, який публікуємо на підставі повідомлень ліг та клюбів.

— о —

ОБІЖНИК УСЦАК

I Міжнаціональні легкоатлетичні і футбольні змагання поміж збірними українців і литовців відбудуться 24 і 25 червня в Шикаго, Ілл. на стадіоні „Ганзи". Господарями змагань є литовці. Провідником української репрезентації є Степан Маланчук, спортовий референт УСЦАК. Він теж є уповноваженим визначити українську спортову екіпу.

II Легкоатлетичні змагання за першість Української Спортової Централі Америки і Канади відбудуться 27 і 28 серпня в Дітройті на оселі „Діброва". Господарем змагань є УСТ „Діброва". Провідником змагань є Володимир Дигдало а головним суддею Степан Маланчук, спортовий референт УСЦАК.

III Плавацькі змагання за Першість УСЦАК відбудуться 2 і 3 вересня ц. р. на оселі Українського Народного Союзу „Союзівка". Господарем змагань є Карпатський Лещетарський Клюб, Н. Й.

IV. Тенісові змагання за індивідуальні першості УСЦАК відбудуться 2, 3 і 4 вересня на оселі УНС „Союзівка". Господарем змагань є КЛК, Н. Й.

Докладні інформації про поодинокі змагання будуть подані в окремих обіжниках.

Д-р Михайло Снігуровеч
голова

Інж. Мирослав Яворський
секретар

Степан Маланчук
спортовий референт

Купуйте в підприємствах що оголошуються в „Свободі"

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ Українського Народного Союзу

П'ЯТНИЦЯ, 16-го ЧЕРВНЯ 1967 р.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Приймання член. вкладок 397-го Відд. від год. 7-8:30 веч. в домі ЗУАДКУ при 5020 Олд Йорк Рд. — Управа.

СУБОТА, 17-го ЧЕРВНЯ 1967 р.

ПАССЕЙК, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Т. Шевченка — 42 Відд. о год. 7:30 веч. в УНДомі при 237 Hope Ave., Пассейк, Н. Дж. Просяться вирівняти залеглі вкладки та приєднувати нових членів до Т-ва. — В. Марущак, рек. секр.

НЕДІЛЯ, 18-го ЧЕРВНЯ 1967 р.

ПАССЕЙК, Н. Дж. Місячні збори Т-ва І. Франка — 97 Відд. о год. 2-ій по пол. в церковній залі при 47 Говп Аве. в Пассейк, Н. Дж. Проситься членство прибути на збори. — Управа.

КАРТЕРЕТ, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запор. Січ — 342 Відд. о год. 1:30 по пол. в клясі ч. 2 при церкві св. Димитрія. Проситься членів вирівняти свої вкладки. — Секретар.

ЕЛІЗАБЕТ, Н. Дж. Піврічні збори С-ва Любов — 37-ий Відд. о год. 3-ій по пол. в УНДомі, 214 Фултон вул. На порядку: звіти Управи і Контр. Комісії, вибір касирки на місце покійної Марії Процак і інші важні справи. Проситься чл. прибути. — Анна Гнатюк, секр.

КЛІВЛЕНД, Огайо. Місячні збори С-ва Пресв. Богородиці — 112 Відд., по другій і третій Службі Божій в залі церкви св. ап. Петра і Павла. — Іванна Добрянська, рек. секр.

ПАТЕРСОН, Н. Дж. Місячні збори 64-го Відд. о год. 2:30 по пол. в домі п. Вінярського, 482 Main St. — І. Бурий, секр.

ВУНСАКЕТ, Р. Ай. Місячні збори Т-ва Запор. Січ — 206 Відд. о год. 1-ій по пол. в парафіяльній залі, 74 Гаррис Аве. Проситься членів прибути на збори. — Управа.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Місячні збори Т-ва І. Франка — 83 Відд. від год. 12-1-ої по пол. в Укр. Горож. Клюбі, 847 Н. Френклін вул. Проситься чл. вирівняти залеглості. — Р. Карбівник, гол., Ст. Гаврищ, секр.

БРИДЖПОРТ, Конн. Збори Т-ва Українська Січ — 59 Відд. о год. 2-ій по пол. в УНДомі, 500 Галлет вулиця. Проситься членство вирівняти свої залеглості. — С. Гуменюк, предс., М. Галькевич, секр.

НЮ ГЕЙВЕН, Конн. Місячне збирання вкладок від 8:30-12:00 дня. Проситься членство вибрати свої дивідендові чеки. Члени, які не вирівняють своїх вкладок, не одержать дивіденди та будуть суспендовані. — В. Гіна, секр.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Місячні збори членів 397 Відд. від год. 3-4:30 по пол. в домі Т-ва Укр. Амер. Горожан, 847 Н. Френклін вул. Проситься довгуючих членів вирівняти залеглі вкладки. — Управа.

ВІВТОРОК, 20-го ЧЕРВНЯ 1967 р.

БРУКЛИН, САВТ, Н. Й. Піврічні збори В-ва св. о. Миколая — 293 Відд. о год. 7:30 веч. в церковній залі, 258 — 19-та вул. На зборах будуть звіти урядників з піврічної праці. Відділу, які рівнож обговорення праці на слідуючий піврік. Всіх членів проситься взяти участь в тих зборах, а також членів які залягають з вкладками, вирівняти іх. — І. Ткачук, гол., Марія Демидчук, секр.

ТАРЗАН, Ч. 5825. Дорогі метеори!

AS THE MEN LOOKED ABOUT THE DESOLATE AREA, GREENE POINTED QUESTIONINGLY TO SOME HALF-BURIED ROCKLIKE OBJECTS.

"THESE ARE HUGE METEORS," SAID PROFESSOR TATE, "AND VERY INTERESTING ONES AT THAT--"

"THEY ARE MADE OF NICKEL-STEEL, AND ARE SUPPOSEDLY WORTH $100,000 A TON!"

Коли люди розглянулися по пустині, Грін запитливо вказав на до половини схований в землі до каміння подібні предмети.

— Це великі метеори, — сказав професор Тейт, — і дуже цікаві деякі тим...

— Що вони складаються з нікло - сталі, і, правдоподібно одна тонна їх коштує $ 100.000!